

KAPITOLA ŠESTÁ

POZOROVATEL 12. KVĚTNA

Seděl v autě, které si pronajal na falešný řidičský průkaz objednaný po internetu, a pozoroval vjezd do parkovacího domu Nemocnice sv. Kolumby vyhrazeného pro lékaře. Nemohl se nechat rozptýlit a odvrátit zrak. Pryč byly doby, kdy auta musela zastavit před závorou. Nová nemocnice si pochopitelně zakládala na moderním vybavení.

Automatické rozpoznávání registračních značek znamenalo, že žena, na niž tam čekal, plynule zajede rovnou do několikapatrové budovy a do nemocnice se dostane chodbou, do které neměl přístup. Ještě před několika lety byl život snazší. Dnes všude narazíte na dvoufázové ověřování při přihlašování na sociální síť a do e-mailových schránek, otisky prstů na odemčení notebooků a zabezpečení na základě rozpoznání obličeje. Technologie vysávají ze stalkování veškerou zábavu.

Jeho terč řídil Teslu. Bylo to tak tiché vozidlo, že i jeho in-spirovalo k pronajímání aut na elektrický pohon, když to jen trochu šlo. Zjistil totiž, že elektromobilem můžete jet za někým v odstupu jen pár metrů, a pokud je dotyčná osoba myšlenkami jinde, tak si vás nevšimne, leda že by se z nějakého důvodu otočila.

Už jela, pomalu, snad aby dala pozor na seniory, kteří do nemocnice věčně docházeli prodloužit svoje zbytečné životy, a brala ohled na ty nedoslýchavé, nevidomé a všechny další,

jež sirény přivázely ke vchodu oné instituce otevřené z peněz daňových poplatníků.

Sklouzl na sedadle trochu níž navzdory tomu, že měl na hlavě kšiltovku, nedávno si vyholil hlavu a naučil se namaľovat si make-upem docela nový obličej. Minulý týden se mu podařilo si vedle ní sednout v nemocniční kavárně, a až když sousední stůl obsadil, zjistil, že muž, se kterým se baví, je policista. Za daných okolností to od něj nebylo jen smělé, ale spíš nehorázné. Ani v nejmenším se mu nezamlouvalo, jak se k sobě měli. Přes rachocení hrnků a vyvolávání připravených objednávek sendvičů měl potíží většinu jejich rozhovoru slyšet, ale ke konci se zdálo, že doktorka Waterfallová s mužem flirtuje a policista nad ní prakticky slintá. To se pozorovateli nelíbilo. Ani trochu.

Pokud by se v Bethině životě vyskytoval policista, bylo by neskonalé těžší se k ní přiblížit, a blízkost znamenala všechno. Obeznamenost s jejími denními návyky, preferencemi i tím, co jí dělá radost a co ji dráždí, přijde vhod při přípravě plánů, protože dříve nebo později se s ní skutečně bude muset nějak vypořádat, ale špehování samotné, to, když se s ní nepozorovaně minul na chodbě nebo jí v supermarketu ukradl z kabelky nějakou drobnost, mu také ulevovalo od zuřivosti. Ještě lepší bylo vloupat se jí do baráku, vlézt jí do postele a ozkoušet její chladivé, bavlněné ložní prádlo.

Zuřivost obnášela mnohem víc než obyčejný vztek, to už dnes věděl. Ryzí zuřivost byla v jádru ledově chladná. Byla spleťtější a víc se podobala Escherově Relativitě než Dantově Infernu. Nedalo se z ní vyhrabat, protože její přitažlivá síla nešla překonat. Nějak se jí však musel zbavit a našel si dokonalý hromosvod.

Musel si však také přiznat, že měl nemocnici vlastně rád. Lidé, které tam vídal, byli slabí, a on se díky tomu cítil silný. Díky zármutku pozůstalých se cítil lidštější. A hlavně tam vždycky vládl takový rozruch, že nemohl přemýšlet.